

Krig mellan stammar var vanligt förekommande

Liksom i fallet med förekomsten av små och obetydliga stater i ett givet land i forntiden, var stammarna i Arabien ofta i krig med varandra. Stammens stolthet, personliga rivaliteter, en stams önskan att berika sig på en annan stams bekostnad, blodsfejer, tvister om besittningen av oaser, källor, betesmarker och bördiga landområden och, ibland, diplomati och machinationer från de angränsande bysantinska och persiska imperierna för deras respektive imperialistiska intressen låg i allmänhet till grund för sådana inbördes krig.

Araberna värderade minnet av de viktigaste konflikterna som "dagarna" av deras ära och tapperhet — 'Ayyaam Al-'Arab. Bland sådana minnesvärda "dagar" kan nämnas "Basus-dagen" mellan Banu Taghlib och Banu Bakr, "Dahis och Al-Ghabra-dagarna" mellan Banu 'Abs och Banu Dhubyan (båda under det sena 400-talet e.Kr.), "Fijar-dagarna" mellan Quraysh och Banu Kinanah å ena sidan och Banu Hawazin å andra sidan (sent 500-tal), "Dhu Qar-dagen" mellan Banu Bakr ibn Waail och det persiska riket (610 e.Kr.) och "Bu'ath-dagen" mellan 'Aws och Khazraj i Madinah (617–618 e.Kr.). [67]

Sådana krig fördes mer i syfte att fastställa den ena partens överlägsenhet och hjältemod gentemot sin motståndare än för att utrota den senare. Ofta utgjöt man inte så mycket blod i verkligheten, även om konflikten och fiendligheterna kunde vara utdragna över år eller generationer. Ibland slöts fred genom att den ena krigande stammen betalade sin motståndare blodpengar för överskottet av dess döda.

Fotnoter:

[67] En av de bästa moderna sammanfattande redogörelserna för de flesta av dessa Ayyam (dagar) är Muhammad Ahmad Jad Al-Mawla Bik med flera, Ayyam Al-Arab Fi Al-Jahiliyyah, Kairo, u.å.

Utdrag ur boken "The Biography of Prophet Mohammad ﷺ" vol. 1 av Mohammad Thajammul Hussain Manna